

(Hjørnbat), som jeg ikke ser her i Dag, men som ikke desto mindre uden Tvivl ogsaa har forandret sin Stilling. Hvilke ere da de Grunde, ifølge hvilke de ærede Medlemmer nu ville stemme paa en anden Maade, end de stemte i Fjor? Hovedgrunden bør man vel søge i den ærede Ordførers Udtalelser. Han anførte jo to Grunde. Han sagde, at siden i Fjor var Dr. Brandes indlemmet som Medlem af det socialdemokratiske Parti; det var han bleven derved, at Socialdemokratiet havde deltaget i Festen for ham. Nu har jo et andet Medlem, det ærede Medlem for Københavns 9de Valokres (Hørdum), oplyst, at det ikke forholder sig saa; objektivt er det ikke sandt, hvad den ærede Ordfører har fremsat om, at Socialdemokratiet har deltaget i denne Fest; at det subjektivt er sandt, tvivler jeg ikke om, den ærede Ordfører har indbildt sig det. (Ordføreren [Lutein]: Ogsaa objektivt). Nej, objektivt er det ikke rigtigt; Socialdemokratiet har jo ikke som saadant deltaget; at der faktisk var Socialdemokrater lige som andre Medborgere til Stede, kan jo ikke berettiges til at udtale, at Socialdemokratiet som saadant har deltaget. For Resten vil jeg for mit Vedkommende sige, at mig forekommer det, at det er noget, vi snarere skulle være glade end bedrøvede over, at Arbejderbefolkningen har en saadan Interesse for Landsvirksomheden her i Landet, at de slutte sig til en Fest som denne; navnlig er det for mig et meget glædeligt Moment lige over for den Kærlighed, som en Del af de mere dannede Læg viser over for den samme Virksomhed. Men altsaa, det, at der har været Socialdemokrater med i dette Festtog, er jo ikke noget, som den ærede Ordfører kan anføre som noget som helst karakteristisk for Dr. Brandes' enten aandelige eller politiske Standpunkt. Det er jo kun karakteristisk for den ærede Ordførers aandelige og politiske Standpunkt, at han anfører noget saadant. For Resten vare de Ord, den ærede Ordfører nævnede, ikke Ord af en Socialdemokrat; det var Ord af en Student, som ikke var Socialdemokrat. De Ord forstod jeg for Resten paa en anden Maade end den ærede Ordfører; det Had, der her var Tale om, opfattede jeg jom et almindeligt Had til det, man plejer at kalde Spidsborgertiet. (Ordføreren [Lutein]: Det er til os!) Den ærede Ordfører siger, at det er os. (Ordføreren [Lutein]: Det er os, han hader!) Ja, men det sagde ikke den Student, som havde Ordet den Gang; der var i og for sig ikke nogen tvingende Nødvendighed for, at den ærede Ordfører skulde føle sig ramt, fordi Ordet Spidsbor-

ger blev brugt. (Ordføreren [Lutein]: I Gaar var det Hundetampe, i Dag er det Spidsborgertiet!) (Formanden ringer.) Det Ord, den ærede Ordfører nu bringer ind i den parlamentariske Diskussion, det er hans Ord. (Stemmer: Nej, nej!) Ingen andre end den ærede Ordfører har bragt det Ord ind i den parlamentariske Forhandling.

Det var den første Grund, den ærede Ordfører anførte til sin forandrede Stilling, men det var ikke den eneste; der var en anden Grund, som var fuldkommen saa interessant som den første. Den ærede Ordfører sagde, at i Fjor havde han stemt for dette Forslag i den Hensigt at føre det igennem; i Aar derimod var det ikke Meningen at føre det igennem; i Aar var det kun en Demonstration. Da hvorfor var det kun en Demonstration? Fordi det i Fjor havde vist sig, at Landstinget ikke vilde gaa ind derpaa. Men deri tager den ærede Ordfører jo ganske fejl. Det viste sig i Fjor, at Landstinget ikke i Fjor vilde gaa ind derpaa; men deraf følger ingenlunde, at Landstinget ikke i Aar vil gaa ind derpaa, og det følger saa meget mindre deraf, som Landstinget i Fjor motiverede sin Afstemning paa en særlig Maade, nemlig ved Hensynet til den Adresse, som i Fjor forelaa, og hvis Udtryk Medlemmer af Landstinget følte sig pikerede over. Den ærede Ordfører vil jo ikke være ubidende om, at indflydelsesrige Medlemmer i Landstinget endogsaa offentlig under Landstingets Forhandlinger udtalte, at naar dette Forslag kom igen til næste Aar, vilde de stemme for det. Altsaa, det kan ikke være den ærede Ordførers Grund, at Forslaget i Aar skulde have mindre Udseende til at gaa igennem i Landstinget end i Fjor, eller at det ikke kunde gaa igennem, fordi det ikke gik igennem i Fjor. Maaeste jeg snarere turde betragte Standpunktet her i Tinget saaledes, at man i Fjor stemte for dette Forslag i Tillid til, at Landstinget vilde forkaste det, og i Aar stemmer imod det af Frygt for, at Landstinget vil modtage det. Men jeg vil dertil endnu sige, at jeg paa ingen Maade er enig med den ærede Ordfører i, at man her kun skulde kunne stemme paa Forslag, om hvilke man paa Forhaand var vis paa, at det andet Ting vilde gaa ind derpaa. Det forekommer mig, at det er en ganske mærkelig Stilling for dette Ting at indtage og for dette Tings Ordfører at forsægte. Det er heller ikke den Stilling, som den ærede Ordfører har indtaget paa mange andre Punkter. Hvad Haab har f. Eks. den ærede Ordfører om at kunne gennemføre sin Rægtelse af Stolen i Staby eller af den dramatiske Elevstole?